

[Lilli Gyldenkilde]

beskæftigelse, og ikke mindst drejer det sig om at få gjort klart, at der for kvindernes vedkommende, som jo udgør hovedparten af de unge ledige, må laves nogle positive særforanstaltninger.

Hovedreglen i forslaget er, at der skal være tale om varig beskæftigelse til overenskomstmæssig løn. Der er dog stadig væk det udestående, at forslagets § 14, stk. 2, indeholder baggrunden for løntrykkercirkulæret. Dette har været og er stadig en torn i dette forslag, som vi vil gøre hvad vi kan for at få pillet ud. Filosofien bag dette er jo, at de unge, hvis bare de får lavere løn end andre, nok skal få arbejde. Det er gang på gang fastslået, at sådan hænger tingene ikke sammen – sidst, men ikke mindst af dette lands statsminister i en udsendelse i fjernsynet.

Jeg gad nok vide, hvad der ville blive sagt herindefra, såfremt vi foreslog, at folketingsmedlemmer skulle have løn efter alder eller for den sags skyld efter indsats.

En anden hovedregel er, at det skal påvises, at der er tale om ekstrabeskæftigelse, så der ikke sker misbrug af ordningen. Jeg har set i dagspressen, at det især vil blive små virksomheder, der skal bruge denne ordning, og så bliver jeg nødt til at sige: ja men på disse små virksomheder er det ofte sådan, at der ikke er tillidsfolk, og det er ifølge forslaget tillidsfolkene, der skal kontrollere, at der bliver tale om ekstraordinære job. Det er nogle af de ting, vi bliver nødt til at se nærmere på.

For det tredje er det arbejdsmarkedsnævnet, der skal give grønt lys for disse ansøgninger, og der må selvfølgelig være en instans, hvor disse sager skal prøves. Men jeg skal ikke undlade at sige, at vi i SF er bange for, at det bliver et meget stift system, der ifølge sagens natur vil arbejde langsomt. Jeg kan godt se, at ministeren ved lovens udformning har prøvet at tage højde herfor ved at indsætte nogle tidsgrænser. Alligevel kan man godt være lidt bekymret, ikke mindst hvis der også skal til at være undersøgelser på lands- og amtsplan, før accept kan gives.

I øvrigt må jeg sige, at jeg forstår ikke helt angsten for, at der skal blive for meget kommunal produktion. Denne angst for konkurrence har man jo ikke f. eks. i forbindelse med egnsudviklingsstøtte.

Det sidste, jeg skal nævne i denne omgang, er, at der, så vidt jeg kan se, ikke er

indføjet ekstraordinære vægringsbestemmelser, men jeg vil godt bede arbejdsministeren forsikre mig om, at der ikke på nogen måde findes sådanne, for der har på et tidligere tidspunkt været tale om, at de skulle indføres. Jeg håber, de er taget ud af forslaget, det ser vi i hvert fald meget positivt på, men vi vil gerne have, at ministeren lige bekræfter det.

Lawaetz (FP):

De fem lovforslag, vi behandler i dag, burde nok have været behandlet under ét, for det er helt klart, at omkring disse forslag må der komme en politisk principdebat.

Jobskabelse er et meget trist ord. I en nødeskal siger ordet jobskabelse, at landet er bragt i en helt elendig situation, så elendig, at det nødvendige antal arbejdspladser ikke kan skaffes på normal vis gennem sund konkurrencedygtig produktion, men at vi er kommet så langt ud, at det er nødvendigt at gribe dybt ind i den normale markedsmekanisme, dersom man vil undgå en katastrofe for omkring 70.000 unge.

Jeg må med største beklagelse over for landets borgere konstatere, at regeringens såkaldte økonomisk-politiske handlingsprogram, der skulle nedbringe betalingsbalanceunderskuddet, forbedre konkurrenceevnen, formindske arbejdsløsheden og bremse væksten i den offentlige sektor, totalt har slået fejl. Derfor er vi nu i den dybt alvorlige situation, hvor man med lys og lygte skal lede efter nye job med milliardudgifter til følge, med stor risiko for en yderligere og varig forøgelse af den offentlige sektor og med en lige så stor risiko for at lave en uhyggelig konkurrence over for det private erhvervsliv.

Det er svært at lovgive i en sådan klem situation. Kan det i det hele taget lade sig gøre? Kan det lade sig gøre at skaffe politisk flertal, og hvor skal milliarderne komme fra? Skal milliarderne senere skaffes på traditionel vis gennem forøgelse af skatter og afgifter, som betyder lavere real løn, større lønpres og mindre købeevne, som igen betyder mindre beskæftigelse, altså det stik modsatte af, hvad man gerne vil opnå?

Vi har intet, i hvert fald intet fornuftigt, hørt om den økonomiske konsekvenslovgivning. Er det ikke en helt forkert og hensynsløs situation, man stiller folketingets medlem-